

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

E. E,
st. příslušnost Ruská federace,

zastoupená advokátem Richardem Halškou
se sídlem Partyzánská 26/1546, Praha 7,

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2018, č. j. MV-39434-7/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 25. 1. 2016 u Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „ministerstvo vnitra“) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-1886-14/DP-2016, žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo jen „zákon“) zamítlo.
3. Správní orgán prvního stupně takto rozhodl po té, co zjistil, že žalobkyně pobývá na území České republiky od 12. 6. 2010. Dne 27. 6. 2012 vyhověl žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, účasti v právnické osobě HELENIX Company s.r.o. toto povolení bylo uděleno do 14. 12. 2013 a následně prodlouženo do 23. 2. 2016.
4. Ministerstvo vnitra dále zjistilo, že se v období od 3. 11. 2010 do 11. 11. 2013 období nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky činilo ve svém souhrnu 975 dnů.
5. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že charakter působení žalobkyně ve společnosti HELENIX nevyžaduje její soustavnou ani dlouhodobou fyzickou přítomnost na území České republiky. Povolení k dlouhodobému pobytu není potřebné k naplnění účelu pobytu žalobkyně na území republiky. Dále konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že by se aktivně na podnikatelské činnosti uvedené společnosti podílela, či jménem společnosti na území republiky vystupovala.
6. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný zamítavě napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neprováděla žádný samostatný přezkum předcházejícího rozhodnutí, pouze se omezila na revizi legality postupu prvostupňového správního orgánu, s tím že stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobkyně a její rodiny v ČR nepřihlédla dostatečně ke skutečnosti, že žalobkyně na území ČR má životního partneru a dceru, s nimiž vede rodinou domácnost.
8. Hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobkyně na straně žalovaného bylo toliko formální. Stejně tak žalovaný formálně přezkoumal závěr prvostupňového orgánu o neplnění účelu pobytu, když nevzal v potaz důvody absence pobytu žalobkyně na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Jak uvedl, její nepřítomnost v ČR měla důvod v nutnosti péče o své blízké v cizině, kteří se ocitli ve vážné zdravotní situaci.
10. Správní orgán nedostal svým povinností přezkumu i věcné správnosti předcházejícího rozhodnutí. Odvolacími námitkami se žalovaný věcně zabýval nedostatečně, rozhodnutí ministerstva vnitra i napadené rozhodnutí je, podle názoru žalobkyně, nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění není dostatečné.
11. Žalobkyně namítla, že správní uvážení vedoucí k závěru o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně i jejího druha S. D., s nímž žije ve společné domácnosti na adrese tak jak bylo provedeno v obou rozhodnutích pouze povrchně a čistě ve formální rovině, což neodpovídá zásadám, na nichž je správní řízení vybudováno. Zcela chybí zhodnocení toho, zda je žalobkyně plně integrována, jaké jsou její citové a zájmové vazby v ČR. Napadené rozhodnutí stejně jako předcházející rozhodnutí rovněž po faktické stránce podávají bez dostatečného důvodu odlišné řešení pobytové situace žalobkyně a i jejího druha S. D., když žalobkyni byla žádost zamítnuta a panu S. D., který ji podával za prakticky stejných okolností, bylo naopak vyhověno.
12. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že jako odvolací orgán není povinna provádět dokazování, to je povinností správního orgánu prvního stupně.
13. K dopadům rozhodnutí do soukromého života žalobkyně žalovaná konstatovala, že na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobývá na území republiky druh žalobkyně S. D. a dcera žalobkyně, které bylo uděleno vízum nad 90 dnů za účelem studia. Žalovaná uzavřela, že dcera žalobkyně nebude nucena pobývat na území republiky sama, bez pomoci, neboť její otec zde má povolení k dlouhodobému pobytu rovněž uděleno.
14. Žalobkyně nedoložila svá tvrzení, že se na území republiky nezdržovala z důvodu péče o své blízké.
15. Obchodní společnost, jejíž je jednatelkou, zjevně může fungovat i bez přítomnosti žalobkyně na území republiky.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Jak se podává z obsahu správního spisu, žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnícké osobě, k němuž mimo jiné připojila smlouvu o výkonu funkce jednatele v obchodní společnosti HELENIX Company s.r.o. a výpis z obchodního rejstříku.
18. Správní orgán prvního stupně v řízení zjistil, že žalobkyně se v době platného povolení k pobytu uděleného na dobu od 24. února 2014 do 23. února 2016 zdržovala na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

republiky pouze v období od 23. února 2014 do 25. února 2014 (3 dny), od 17. března 2014 do 19. března 2014 (3 dny), od 29. května 2014 do 6. června 2014 (9 dnů), od 28. června 2014 do 23. července 2014 (26 dnů), od 4. listopadu 2014 do 11. listopadu 2014 (8 dnů), od 2. března 2015 do 10. března 2015 (9 dnů), od 12. června 2015 do 29. srpna 2015 (79 dní), od 6. září 2015 do 25. ledna 2016 (den podání žádosti, 142 činů). Období nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky v celkovém souhrnu 430 dnů tvořila podstatnou a převážnou část z období od 24. února 2014 do 25. ledna 2016 (celkem 700 dnů).

19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí za významná období nepřítomností na území České republiky trvajícím nepřetržitě několik po sobě následujících měsíců pokládá období od 23. července 2014 do 4. listopadu 2014 (104 dnů mimo území České republiky), od 11. listopadu 2014 do 2. března 2015 (111 dnů mimo území České republiky) a také období od 10. března 2015 do 12. června 2015 (94 dnů mimo území České republiky).
20. V rámci vedeného řízení byla žalobkyně vyslechnuta. Ke své přítomnosti na území České republiky uvedla, že v zimě roku 2014 byla nemocná její tchyně, byla proto v Moskvě, kde se o ni starala. V Rusku se zdržovala asi 4 měsíce, pryč byla od prosince 2013 do konce května 2014, ale každý měsíc přiletěla na 2 až 3 dny do České republiky.
21. Od června 2014 do konce srpna 2014 byla v České republice s dcerou a poté se opět vrátila do Ruska, poté přiletěla až v listopadu na 1 týden, následně opět odjela domů do Ruska.
22. V roce 2015 přiletěla v březnu 2015 na 1 týden pak až 12. 6. 2015 a na území republiky pobývala do konce srpna 2015. V Rusku byla 1 týden, pak opět přijela do České republiky, to bylo od poloviny září 2015 až do konce ledna 2016, poté opět odjela do Ruska na 3 týdny.
23. K dotazu, jak vysvětlí, že průkaz o povolení k pobytu převzala dne 18. 3. 2014 a hned dne 19. 3. 2014 území České republiky opustila a v Rusku setrvala až do 29. 5. 2014, tedy více než 2 měsíce, žalobkyně uvedla, že dcera se učila, chodila do školy, nemohla jí nechat v Rusku samotnou. Pak přestěhovala svou staršího syna s jeho rodinou do svého bytu a od té doby dcera žije se starším bratrem, který se o ni stará. Na otázku, jak vysvětlí čtyřměsíční období nepřítomnosti na území z České republiky od 11. 11. 2014 do 2. 3. 2015, žalobkyně uvedla, že v tuto dobu žila s dcerou a starala se o tchyni. Dále bylo žalobkyni předestřeno, že se na území České republiky zdržovala od 2. 3. 2015 do 10. 3. 2015 a poté opět cestovala do Ruska, k tomu žalobkyně uvedla, že dcera přijela na prázdniny, poté jí odvázel zpět do Ruska a vrátila se v červnu 2015. K další otázce uvedla, že území opustila dále dne 27. 1. 2016, tedy po podání žádosti, na 3 týdny poté se opět vrátila zpět do České republiky žalobkyně, vysvětlila že, když byla dcera malá a její tchyně nemocná, tak byla v Rusku častěji, než v České republice nikdo jiný se o tchyni starat nemůže. S manželem se občas střídali v péči o tchyni, nyní je již v pořádku, a proto může v České republice pobývat delší dobu.
24. Dceři je 16 let, 2 roky má ještě do doděláním střední školy s maturitou, poté by chtěla studovat vysokou školu v České republice. V České republice má byt. V Rusku v současné době žije dcera a syn s rodinou, maminka manžela, má tam také svojí maminku a mladšího bratra. V Rusku má byt, ve kterém v současné době bydlí dcera a syn se svojí rodinou. V případě, že by její žádosti nebylo vyhověno, nemohla by zde pracovat, její manžel by byl zde a ona v Rusku a pokud by přijela dcera studovat, tak by musela být v Rusku, což by pro ni bylo těžké.

25. Správní orgán následně rozhodl o žádosti žalobkyně zamítavě, rozhodnutím ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-1886-14/DP-2016, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně se v období od 3. 11. 2010 do 11. 11. 2013 nezdržovala na území České republiky celkem 975 dnů. Charakter působení žalobkyně ve společnosti HELENIX nevyžaduje její soustavnou ani dlouhodobou fyzickou přítomnost na území České republiky a povolení k dlouhodobému pobytu není potřebné k naplnění účelu pobytu žalobkyně na území republiky.
26. V odvolání podaném proti rozhodnutí žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí není přiměřené, neboť správní orgán prvního stupně nevzal dostatečně v úvahu dopady rozhodnutí do rodinného života žalobkyně. Žalobkyně má na území České republiky jako rodinného příslušníka svého přítele, s nímž žije. Neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pro ni znamená faktické rozdělení rodiny. V České republice se již plně integrovala, ovládla český jazyk a absolvovala předepsané zkoušky pro úspěšnou žádost o trvalý pobyt. Dále namítla, že v České republice podniká prostřednictvím právnické osoby, jako jednatelka a podílí se na obchodním vedení společností, přičemž tato obchodní společnost je díky její činnosti v dobré ekonomické kondici. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán prvního stupně nesprávně zhodnotil důvody, pro které po určité časové úseky pobývala mimo území České republiky. Jednalo se o cesty z naléhavých rodinných důvodů. Doba již strávila mimo území České republiky je tvořena kratšími úseky, z hlediska dlouhodobého se nejedná o dobu souvislou. Po převážnou dobu pobytu žalobkyně pobývala na území České republiky a naplnila účel pobytu.
27. Předně Městský soud v Praze konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
28. Napadené rozhodnutí dostojí všem požadavkům, které jsou z hlediska přezkoumatelnosti jeho odůvodnění a povinnosti vypořádat se s odvolacími námitkami na ně jak zákonem, tak i na něj navazující judikaturou kladeny.
29. Jak se podává z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaná vyšla z toho, že žalobkyně byla povinna plnit účel pobytu podnikání na území České republiky, což po převážnou dobu povoleného pobytu nečinila, nedošlo ke zpřetrhání sociokulturních vazeb k zemi původu. Činnost obchodní společnosti není vázána na přítomnost žalobkyně na území České republiky, i bez její přítomnosti nebude ovlivněna finanční situace žalobkyně. Tvzení, že se žalobkyně v České republice již plně integrovala a absolvovala předepsané zkoušky, není z hlediska přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodné.

30. Co se týče námitky týkající se druhu žalobkyně, žalovaná k tomu konstatovala, že ten účel pobytu na území České republiky plnil a převážně se na území České republiky, na rozdíl od žalobkyně, zdržoval. Žalovaná rovněž konstatovala, že důkazní břemeno k tomu, že žalobkyně účel předchozího povoleného pobytu na území České republiky plnila, leží na žalobkyni, která měla správnímu orgánu prvního stupně předložit doklady, které by prokazovaly odůvodněnou a opodstatněnou nepřítomnost na území České republiky, což však žalobkyně neučinila; současně žalobkyně nepředložila doklady, které by prokazovaly faktické plnění účelu jejího pobytu v době, kdy prokazatelně na území České republiky nepobývala. K tomu žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015.
31. Městský soud konstatuje, že žalovaná se řádně vypořádala s odvolacími námitkami a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
32. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozhodnutí, městský soud se ztotožňuje se závěry žalované.
33. Podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
34. Podle § 35 odst. 3 zákona, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
35. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
36. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
37. Městský soud konstatuje, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Z posuzované doby platného povolení k dlouhodobému pobytu (od 24. 2. 2014 do 23. 2. 2016), což je 700 dnů se mimo území republiky zdržovala 430 dnů, tedy více, než polovinu. Je zřejmé, že účel, za nímž jí povolení bylo uděleno – výkon funkce jednatelky obchodní společnosti plnit nemohla a důvod pro nevyhovění žádosti byl dán.
38. Žalobkyně, jak správně uvedla žalovaná, nedoložila žádným způsobem ospravedlňující důvod své nepřítomnosti. V rámci výsledku uvedla, že v Rusku pečovala o onkologicky nemocnou tchyni. To by zajisté mohlo být vážným důvodem pro pobyt mimo území republiky, který by správní orgány musely vzít do úvahy. Avšak žalobkyně již neuvedla, jaký byl zdravotní stav její tchyně, zda vyžadoval dlouhodobou a stálou péči druhé osoby a zda tu nebyl nikdo jiný, kdo by tuto péči zastal. Absentující tvrzení pak logicky nebylo doloženo žádnými důkazy.
39. Městský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.
40. Pokud jde o posouzení zásahu, kterým se rozhodnutí odrazí v soukromém životě žalobkyně, ani zde žalovaný nepochybil. Žalovaný vyšel ze zjištění, že na území republiky se zdržuje druh žalobkyně, kterému povolení k dlouhodobému pobytu bylo uděleno,

neboť na rozdíl od žalobkyně splňuje zákonem stanovené podmínky. O dceru žalobkyně, která na území republiky pobývala za účelem studia, je tedy postaráno. Rovněž činnost společnosti HELENIX je zajištěna, neboť druh žalobkyně je jednatelem této společnosti. Jelikož žalobkyně pobývala mimo území republiky po převážnou dobu, nelze předpokládat, že by si na území vytvořila silné citové, kulturní, společenské nebo ekonomické vazby a žalobkyně v podané žalobě ani v tomto smyslu nic konkrétního neuvádí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
42. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha, 13. duben 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.